

който говорим днес. Сигурно Яворов е ходил и по тия коридори, по улиците, по които и ние се разхождаме; и ако само си е представял какво направихме с езика... Всички актьори, които играят в спектакъла на Малък градски театър „Зад канала“, имат усещането за тоя език, и вярвам, че всеки е намерил верния тон. Не актьорстване, а езика на Яворов.

Кремена Димитрова: Бих искала точно тук да се включи и актрисата.

Невена Мандаджиева: Според мен Яворов много е обичал и уважавал жената, поставял я е на пиедестал. Аз съм минала през три негови героини и съм убедена, че това са много силни характери, жени, способни на много силни чувства, на крайни постъпки. Не може да не се влюбиш в неговите героини. Богати героини, с открити лица. Те приемат всеки риск, на който се решават. Такива са и Бистра, и Мила, и Олга.

Кремена Димитрова: Като човек, който отговаря за репертоарния избор на театъра, а и за разпространението, мисля, че много от функциите на драматурга не се познават в дълбочина. Да имаш в репертоара си заглавия като „В полита на Витоша“ или „Когато гръм удари...“, не е случайност. Това винаги е едно много обичано представление, което ти се иска да живее максимално дълго. Бих споделила с вас опита си от нашия спектакъл „Когато гръм удари...“, който излезе почти по същото време с представлението на Лили. Той е много верен на автора. Последните представления бяха в едно турне, в началото на настоящия сезон, в Североизточна България. Не присъствах, но отгласът достигна до мен чрез писма, интернет и телефонни разговори. За такъв фурор на театъра от години не бях чувала.

Дотук говорихме главно ние, театралите, но нашият език е малко по-различен. Бих искала вие да зададете своите въпроси.

Мариета Иванова-Гиргинова: Впечатлена съм от това, че сред нас са едни от най-добрите театроведи, явороведи и режисьори и че се осъществи този непредубеден разговор, вход към пиесите на Яворов, към познатия и непознат свят на драматурга. Интересно беше, че словото на поета, натоварено със силна екзистенциална енергия, се оказа провокиращо интереса и търсенията на театралите. Може би не трябва да съдим младото поколение, ако не е намерило своя ключ към поета или драматурга Яворов, както каза Маргарита Младенова. Имам непосредствени наблюдения върху възприятието на седем-осем студенти българи от Петербург, които успяха да видят спектакъла на Милена Анева. За тях той беше интересен – с костюмите, със сценографията, но най-вече с моралните дилеми, които поставя, с темите за греха, брака, любовта и майчинството, положени по различен начин в сравнение с руската култура – теми, в една или друга степен актуални за всяко време. Яворовата пиеса